

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **M. P.**

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. srpna 2021, č. j. OAM-419/ZA-ZA11-ZA20-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou podanou dne 10. 9. 2021 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 4. 8. 2021, č. j. OAM-419/ZA-ZA11-ZA20-2021, kterým mu správní orgán neudělil mezinárodní ochranu a rozhodl tak, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že ačkoli je správní orgán povinen postupovat při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany individuálně, v jeho případě žalovaný vycházel pouze z obecné informace o zemi původu, která navíc neobsahuje žádnou informaci o jednání soukromých osob a o faktické možnosti domoci se právní ochrany u státních orgánů. Žalobce ve vazbě na to odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2007, č. j. 2 Azs 41/2007 – 103, ze kterého dovozuje, že při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany nelze zkoumat pouze obecnou bezpečnostní situaci bez vztahu ke konkrétním skutečnostem uváděnými žadatelem. Žalobce považuje za správný takový postup, kdy si správní orgán zajistí přesné a aktuální informace o zemi původu z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu a Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a od příslušných mezinárodních organizací.
3. Prostřednictvím výpovědi žalobce uvedl veškeré potíže, které měl se soukromými osobami a ačkoliv neposkytl důkazy, je přesvědčen, že podal věrohodnou výpověď. Z postupu žalovaného ani nevyplývá, že by o určité tvrzené skutečnosti nebyl žalovaný přesvědčen. Žalobce v této souvislosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 žalovanému vytýká, že nevyvrátil tvrzení žalobce, ze kterých vyplynula provázanost mafiánského prostředí s osobou, která žalobci vyhrožovala. Potřebné zprávy o Gruzii, které by obsahovaly informace o činnosti policie z hlediska korupce a provázanosti policie s mafiánským prostředím, si rovněž správní orgán neopatřil.
4. Tvrzení žalobce, že na policii se v zemi původu obrátit nemůže, žalovaný vyhodnotil pouze obecně a formálně, když si opatřil informaci, že obecně v Gruzii možnost právní ochrany existuje. Žalobce pak v nemožnosti obrátit se na tamní správní orgány a policii spatřuje nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, která dle názoru žalobce může spočívat také v jednání soukromých osob.
5. Žalobce rozporuje postup žalovaného, který měl výpověď žalobce podrobit důkladné analýze a srovnat konkrétní okolnosti případu s obecnými informacemi o zemi původu. Místo toho žalovaný pouze uvedl, že v Gruzii nedochází k porušování lidských práv či mučení a že Gruzie ratifikuje a dodržuje mezinárodní závazky. To jsou však dle názoru žalobce informace velmi obecné, které nemají s jeho situací významnější spojitost a tento postup je dle názoru žalobce v rozporu se zásadou individualizace vycházející ze zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
6. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť má za to, že se žalovaný nikterak nevyjádřil k tomu, zda žalobce unesl důkazní břemeno a zda prokázal, že Gruzie není pro žalobce bezpečnou zemí. V napadeném rozhodnutí tato úvaha, která spočívá v hodnocení výpovědi žalobce, plně absentuje.
7. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný popírá oprávněnost námitek žalobce a považuje je za účelové, neboť dle jeho názoru neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak odkazuje na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, napadené rozhodnutí a ostatní písemnosti obsažené ve správním spisu.

9. Žalovaný poukázal na to, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že důvodem pro podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z výhrůžek majitele vozidla, které při autonehodě žalobce poškodil a snaha o legalizaci pobytu v ČR za účelem práce.
10. Žalovaný s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2004, č. j. 3 Azs 21/2004 uvádí, že není povinen žadatele o azyl seznamovat se všemi možnými důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno. Při posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné se neposuzuje, zda žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma ve smyslu §14a zákona o azylu. Pokud žadatel neprokáže opak, vychází se z domněnky, že země uvedená na seznamu bezpečných zemí, je pro žadatele bezpečná.
11. Pokud by žalobce předložil důkazy, které jsou způsobilé vyvrátit tuto domněnku, musel by žalovaný shromáždit dostatečné informace o tom, na jejichž základě by hodnotil relevanci tvrzení žalobce. Žalobce však žádný takový důkaz nepředložil a ani neprokázal, že by v jeho případě neměl k dispozici účinné prostředky vnitrostátní ochrany. O bezpečné zemi původu nadto platí domněnka, že účinná právní ochrana je k dispozici. Žalovaný zdůrazňuje, že nic nenásvědčuje tomu, že by žalobci měla být odmítnuta ochrana ze strany tamních správních orgánů.
12. Žalovaný s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 tvrdí, že žalobce nesplnil podmínku bezprostřednosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Žalovaný má za to, že žalobci umožnil, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí a aby navrhl případně další skutečnosti. Žalovaný tak v rozsahu důvodů a okolností, které žalobce uvedl, posoudil žádost s ohledem na dostatečné zjištěný skutkový stav věci. Informace, které žalovaný využil, jako podklad pro rozhodnutí jsou aktuální, objektivní a zahrnují celé spektrum tvrzeného azylového příběhu. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že v průběhu správního řízení žalobce jiné důkazy nenavrhoval.
14. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že žalobce podal dne 15. 6. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 8. 2021 žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
16. Ze správního spisu krajský soud vzal za zjištěné následující skutkové okolnosti. Dne 23. 6. 2021 žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Gruzie, křesťanského vyznání. Je ženatý a má jednoho syna, který žije v Gruzii. Z Gruzie do ČR odcestoval žalobce dne 21. 3. 2021 bezvízově přes Istanbul. Žalobce dále sdělil důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu a k nim uvedl, že v Gruzii způsobil dopravní nehodu a poškodil tak automobil, jehož majitel po něm vyžaduje, aby mu zaplatil nový automobil. Majitel poté začal žalobci vyhrožovat, neboť na nákup nového vozidla neměl dostatek finančních prostředků. Žalobce rovněž uvedl, že měl v úmyslu najít si v ČR zaměstnání.
17. Ze správního spisu je dále zjištěné, že byl s žalobcem za účelem zjištění stavu věci proveden pohovor, jehož průběh je zachycen v protokolu o pohovoru k žádosti o

udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 6. 2021. Při pohovoru žalobce zmínil, že přicestovat do ČR mu doporučili známí a navíc mu slíbili v ČR práci. Žalobce dále rozvedl důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany a uvedl, že způsobil v Gruzii autonehodu a majitel vozu spolu s jeho spolujezdcem požadovali po žalobci 15 000 USD na nový vůz. Žalobce jim odvětil, že finanční prostředky nemá a v návaznosti na to majitel vozu údajně kontaktoval „mafiány“, kteří začali žalobce obtěžovat s výhrůžkami a požadovat peníze. Žalobce v pohovoru tvrdil, že tito lidé jej upozornili, že se na policii obracet nemá, proto se tedy žalobce ze strachu na tamní policii neobrátil.

18. Žalovaný v úvodu napadeného rozhodnutí shrnul situaci žalobce a reflektoval poskytnuté údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a údaje poskytnuté v navazujícím pohovoru. Žalovaný usoudil, že žalobce usiluje o mezinárodní ochranu z důvodu výhrůžek ze strany majitele vozidla, které žalobce v zemi původu poškodil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvedl, že žalobce má snahu legalizovat svůj pobyt v ČR za účelem práce. Dále z rozhodnutí vyplývá, že žalovaný vycházel ze zprávy Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav – listopad 2020. Z obsahu této zprávy žalovaný vyhodnotil všeobecnou situaci v zemi původu a shledal, že v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi a zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou.
19. Z níže uvedeného ustanovení zákona o azylu je nutné dovodit, že pokud je žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neposuzuje se možnost udělení azylu nebo doplňkové ochrany z důvodu sloučení rodiny nebo azylu z humanitárních důvodů. Krajský soud se tedy v mezích žalobních námitek a zákonného soudního přezkumu zabýval tím, zda žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 zákona o azylu, když vyhodnotil, že v případě žalobce jsou dány důvody pro posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu.
20. Krajský soud vycházel v dané věci mj. z následujících ustanovení zákona.
21. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu se posoudí žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná, *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
22. Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že: *„Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“*
23. Zákon zavazuje žalovaného zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou.
24. Pokud je země původu zařazena na seznam bezpečných zemí původu, je na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou

považovat nelze. Bylo tedy na žalobci, aby předložil takové individualizované a konkrétní skutečnosti vyznačující se dostatečnou mírou intenzity závažnosti s ohledem na výjimečnost institutu mezinárodní ochrany, které mohou být důvodem pro závěr, že daná země se v případě žalobce za bezpečnou považovat nedá.

25. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že u institutu bezpečné země původu se uplatní vyvratitelná domněnka, že země původu dodržuje mezinárodní závazky v oblasti lidských práv, a že tedy žadateli nehrozí pronásledování ani vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Je proto na žadateli, aby tuto domněnku vyvrátil (viz například tato rozhodnutí Nejvyššího správního soudu: usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, rozsudek ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020-30 či usnesení ze dne 4. 12. 2020, č. j. 3 Azs 129/2020-68).
26. Také v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
27. Seznam bezpečných zemí vymezuje vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška“). Žalovaný v daném případě aplikoval § 16 zákona o azylu v souladu se zněním § 2 bodu 7 vyhlášky, z níž jednoznačně plyne, že Česká republika považuje Gruzii (s výjimkou Jižní Osetie a Abcházie) za bezpečnou zemi původu, přičemž s ohledem na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu důkazní břemeno vyvrátit domněnku o bezpečnosti země tížilo žalobce.
28. K námitce žalobce, že správní orgán nepostupoval dostatečně individuálně a vycházel pouze z obecných informací, se krajský soud vyjadřuje následovně. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že se obává jednání ze strany soukromé osoby – majitele poškozeného automobilu. Tato soukromá osoba, jak žalobce v žalobě zmínil, je údajně kriminálním s vazbami jak na mafiánské prostředí, tak i na tamní policii. Žalobce má pravdu, že v určitých situacích i obava z násilného jednání soukromých osob může po zhodnocení všech relevantních okolností případu představovat nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalovaný však tvrzení žalobce správně hodnotil ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o azylu a neposoudil jej jako způsobilé vyvrátit domněnku o bezpečnosti země.
29. Pokud žalobce tvrdí, že dochází v zemi původu k vyhrožování ze strany soukromých osob, bylo na žalovaném, aby se zabýval tím, zda stát, jehož občanství mají žadatelé o azyl, dává svým občanům možnost domáhat se efektivní ochrany svých práv u státních orgánů. Bylo tedy na žalovaném nejprve posoudit, zda je možné v Gruzii vyhledat pomoc u tamních státních orgánů a poté se zabývat tím, zda okolnosti případu žalobce tuto možnost nevyvracejí. Žalovaný tak správně posuzoval dostupnost právních prostředků pro poskytnutí ochrany práv jednotlivce, a tedy námitka žalobce, že zpráva

Hodnocení Gruzie jako bezpečné země, která je podkladem pro rozhodnutí, nesouvisí s případem žalobce, není důvodná. V daném případě bylo dostačující s ohledem na skutečnost, že důkazní břemeno tíží žalobce, že si žalovaný opatřil zprávu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, ze které je znatelná situace z hlediska dostupnosti ochranných prostředků v zemi původu. Nehledě na to, že v Gruzii, která je označena jako bezpečná země, se dostupnost prostředků právní ochrany presumuje. Žalobce totiž spatřuje důvody, pro které žádá mezinárodní ochranu, v jednání soukromých osob, které spojuje s tamními správními orgány, přičemž rezignoval na domáhání se právní pomoci. Bylo tedy na žalovaném, aby zjistil, jaká panuje obecná situace v Gruzii ohledně dostupnosti právních prostředků při domáhání se ochrany práv jednotlivce. Z výše uvedené zprávy vyplývá, že právní ochrany se obecně domoci lze.

30. Krajský soud ve vazbě na to cituje z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Azs 87/2021-37) následující: „*Gruzie by v případě stěžovatele nepředstavovala bezpečnou zemi ve výše uvedeném smyslu tehdy, pokud 1) by pocházel z Abcházie nebo Jižní Osetie, 2) by mu hrozilo nebezpečí přímo ze strany státních orgánů, anebo 3) by mu nebezpečí hrozilo ze strany jakéhokoli jiného subjektu a stěžovatel by nebyl schopen v zemi původu nalézt možnost ochrany, ať již z důvodu neschopnosti státu takovou ochranu poskytnout anebo pro její odepření. [...] U soukromých osob jako původců pronásledování je tedy třeba posuzovat, zdali byly státní orgány záměrně nečinné anebo neschopné poskytovat před původci pronásledování ochranu.*“
31. Žalovaný ze zprávy Hodnocení Gruzie jako bezpečné země dovodil, že v Gruzii existuje efektivní právní systém a ochrana práv je pro občany běžně dostupná. Zároveň žalovaný vzal v potaz skutečnost, že žalobce se neobrátil na státní orgány s žádostí o ochranu svých práv a z ničeho nevyplynulo, že by v souvislosti s trestním jednáním ze strany soukromých osob nebyly státní orgány přímo žalobci ochotny a schopny pomoci. Z tvrzení žalobce, že se na policii obrátit nemohl, protože osoba, která mu vyhrožuje, byl kriminálník napojený na mafiánské prostředí a policii, nelze dovodit neschopnost a neochotu státních orgánů poskytovat právní ochranu. Z tvrzení žalobce nevyplyvá, že by jeho situace představoval případ, kdy státní orgány nejsou schopny a ochotny poskytnout ochranu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.*“ V této souvislosti Nejvyšší správní soud shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49).
32. Pokud spočívá důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany v obavě z násilného jednání soukromé osoby, o které žalobce tvrdí, že je kriminálník s vazbami na státní orgány, takové tvrzení svojí intenzitou bez dalšího není způsobilé vyvrátit domněnku o bezpečnosti země, pokud tvrzení žalobce nepodporují další skutečnosti, např. obecná nedostupnost prostředků právní ochrany, odmítnutí právní ochrany žalobci ze strany správních orgánů apod. Tyto skutečnosti však žalobce neprokázal. Žalovaný se v této souvislosti zabýval tím, že žalobce nemá s tamními státními orgány a policií žádné

problémy. Žalobce nadto sdělil, že se ani nepokoušel u tamních soudů domoci svých práv. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobce neprokázal, že tamní státní orgány nejsou schopny poskytnout mu ochranu a zároveň zmínil, že této ani nevyužil. Z výpovědi žalobce také nelze dovodit, že by byl majitel poškozeného auta, který žalobci vyhrožuje, osobou se značným vlivem na tamní správní orgány a justici. Z tvrzení vyplývá, že majitel auta je kriminálník provázaný s mafiánským prostředím s vazbou na policii, přičemž jen z této skutečnosti nelze dovozovat, že efektivní ochrany práv před násilným jednáním soukromé osoby v případě žalobce se nelze v Gruzii domoci. Nadto judikatura Nejvyššího správního soudu mnohokrát dovodila, že v Gruzii je právní ochrana dostupná, viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 1 Azs 294/2019 – 49: *„ze zpráv o zemi původu (...) vyplynulo, že možnost obrátit se na policii v případě poškození trestnou činností je v Gruzii zajištěna, stejně tak jako možnost případné stížnosti na policii v případě její nečinnosti. Zároveň se jedná o efektivní ochranu, která není zajištěna jen na papíře.“* Přestože nelze vyloučit, že nestrannost správních orgánů v zemi původu není vždy stoprocentně účinná, žalobce neprokázal, že státními orgány z důvodu vazby na zmíněnou soukromou osobu, mu nebude poskytnuta právní ochrana.

33. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že pokud dospěl k závěru, že domněnka o bezpečnosti země nebyla vyvrácena, učinil tak zcela správně v kontextu jak výpovědi žalobce, tak v kontextu obecné situace v zemi původu. Žalovaný předně vycházel ze skutečnosti, že Gruzie je zařazena na seznam bezpečných zemí. Žalovaný vyhodnotil obecnou situaci v Gruzii a jako podklad využil informace obsažené ve zprávě Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu – stav listopad 2020. Žalovaný posoudil skutkové okolnosti případu žalobce v kontextu obecných informací o zemi původu a neusoudil, že by žalobci měla být odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by stát nebyl ochoten či schopen poskytnout mu pomoc. Žalovaný tak posoudil situaci žalobce v kontextu veškerých jeho tvrzení a tato konkrétní skutková zjištění posoudil v rámci obecných informací, které poskytují dostatečný obraz o bezpečnostní situaci v zemi původu, které s případem žalobce souvisí. Nebylo nutné, aby si opatřoval žalovaný navíc jiné podklady, neboť výše zmíněná zpráva o bezpečnostní situaci v Gruzii, je pro posouzení důvodnosti žádosti vzhledem k tvrzení žalobce dostačující. Žalovaný tedy nepřehlížel konkrétní tvrzení žalobce a neposuzoval daný případ pouze formálně a obecně pouze v kontextu obecných zpráv o zemi původu, jak tvrdí žalobce, ale v kontextu těchto obecných informací posoudil i zjištěný skutkový stav.
34. Žalobce dále namítá, že jeho výpověď byla naprosto věrohodná, držel se jedné dějové linie a ani žalovaný nevyjádřil názor, že by tvrzení byla nevěrohodná. Žalovaný vzal v úvahu výpověď žalobce učiněnou v rámci pohovoru a naznal, že tvrzení žalobce domněnku o bezpečnosti země původu nemohou vyvrátit. Pokud žalobce pochází ze země, kterou ČR považuje za bezpečnou zemi, stíhá jej důkazní břemeno prokázat, že v jeho případě tomu tak není. Správní orgán tak není povinen vyhledávat důkazy pro vyvrácení této domněnky. Žalovaný sice nevyvrátil tvrzení o tom, že majitel automobilu je z mafiánského prostředí, ale usoudil, že okolnosti, které provázejí případ žalobce, nepředstavují svojí intenzitou a povahou tvrzení způsobilé vyvrátit domněnku o bezpečnosti země. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že absentuje úvaha žalovaného, z jakého důvodu domněnka o bezpečnosti země nebyla vyvrácena.
35. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že žalobce svým tvrzením neprokázal, že v jeho případě nelze zemi původu Gruzii považovat za bezpečnou zemi. Jak správně žalovaný

konstatoval, v Gruzii je možné využít legální nástroje v případě reálného nebezpečí ze strany soukromé osoby. Krajský soud konstatuje, že tvrzení, která vyvrací domněnku o tom, že je Gruzie pro žalobce bezpečnou zemí, vyžadují určitou míru intenzity závažnosti takového tvrzení. Ze skutečností popisovaných žalobcem navíc neplyne jasné zneužití veřejných pravomocí nebo vliv na justici a policii ze strany osoby, která žalobci vyhrožuje a zároveň žalobce problémy s policií nikdy neměl a o pomoc v zemi původu nepožádal.

36. Krajský soud má za to, že žalovaný dostatečně zdůvodnil závěr o tom, že žalobce domněnku o bezpečnosti země nevyvrátil. Žalovaný přihlédl k situaci, kterou vypověděl žalobce, a tato tvrzení posoudil v kontextu obecných informací o zemi původu.

V. Závěr a náklady řízení

37. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 15. prosince 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně